

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

D. D. S.,

zastoupeného advokátem Mgr. Umarem Switatem
se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,
adresa pro doručování V Tűních 11, Praha 2,

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. MV-98602-6/SO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobce, kterým brojil proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jako „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-786-66/ZR-2019 ze dne 10. 5. 2021. Tímto rozhodnutím byla žalobci zrušena podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo jen „zákon“) platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. Správní orgán prvního stupně rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v důsledku odsouzení žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 3T 99/2017 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 9 To 347/2018, za spáchání zločinu týrání svěřené osoby ve společném obydlí podle § 198 odst. 1 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 400/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výši 3 let.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí žalované, které pokládá za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné
4. V první žalobní námitce žalobce vytkl žalovanému, že se sice zabýval splněním druhé podmínky ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tj. přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, avšak na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by provedl navrhované dokazování, dospěl k nepřezkoumatelnému a nesprávnému závěru, že k určitému zásah může dojít, avšak vzhledem k okolnostem a spáchané trestné činnosti se nejedná o zásah nepřiměřený.
5. Žalovaný porušil zásadu stanovenou v § 3 správního řádu, neboť správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Důsledkem vadného postupu, kdy žalovaný neprovedl řádné dokazování, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Z postupu správního orgánu jednoznačně vyplývá, že žalovaný postupoval pouze formálně, aniž by respektoval zásady správního řízení.
7. Jak žalobce v podané žalobě namítl, žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal existenci trvalého partnerského vztahu s družkou. Aby však takový závěr mohl obstát, je třeba žalobci umožnit unesení důkazního břemene, což znamená provést žalobcem navrhované důkazy, tj. výsledkem navrhovaných svědků a výsledkem družky žalobce, jejichž výsledek

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepochybně může mít vliv na posouzení trvalosti partnerského vztahu a na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Bez provedení navrhovaných důkazů nelze považovat zjištěný skutkový stav za úplný a dostačující pro rozhodnutí. Správní orgány se tak dopustily vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., který má za následek nezákonnost rozhodnutí

8. Žalobce byl za svoji trestnou činnost soudem potrestán a v době podání žaloby vykonává trest odnětí svobody v trvání 3 let. Pokud žalovaný své tvrzení o přiměřenosti zásahu opírá o okolnosti páchané trestné činnosti, pak stěžovatele „trestá“ duplicitně přičemž jeho rozhodnutí je nezákonné.
9. Co se týče soužití s družkou, žalobce uvedl, že známost a následné soužití v rodinné domácnosti prokazatelně předcházelo nástupu žalobce do výkonu trestu odnětí svobody, žijí spolu od září 2019. Družka, která je občankou České republiky a žalobce sdíleli před nástupem do výkonu trestu společnou domácnost v rodinném domku ve vlastnictví žalobce. Družka je téměř v každodenním telefonickém kontaktu se žalobcem, žalobce při každé příležitosti navštěvuje a očekává jeho návrat do domácnosti. Družka a žalobce plánují uzavření manželství
10. Dále v podané žalobě vysvětlil, že nedopatřením uvedl chybně počátek doby soužití s družkou (více než o rok později). Pokud žalobce dne 3. 1. 2020 uvedl, že doufá v obnovení manželského soužití, konal tak v momentálním pohnutí myslí s ohledem na nezletilé děti, které mu velmi chybí. Soužití s družkou nebylo přerušeno a ani tento moment nezaznamenal oslabení jejich soužití, které se časem ještě více prohloubilo. Pokud se mezi tvrzením žalobce a tvrzením jeho družky vyskytl rozpor a správní orgán prohlášení družky zjevně nepovažoval za dostatečné k prokázání existence trvalého partnerského vztahu, o to více vyvstala potřeba družku a další navrhované svědky vyslechnout za účelem odstranění rozporů a zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán procesně pochybil, když návrhům žalobce na provedení dokazování nevyhověl, k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89.
11. Pokud jde o vztah s bývalou manželkou a dětmi, uvedl žalobce, že jde o občany České republiky, kteří žijí na území České republiky. Vztah s žalobce s manželkou je dlouhodobě komplikovaný, nicméně žalobce soudně usiluje o právní úpravu jeho styku s dětmi, k nimž má citový vztah a k nimž řádně plní svoji vyživovací povinnost.
12. Jak žalobce dále uvedl, v důsledku napadeného rozhodnutí by přišel o jediný zdroj obživy, obchodní firmu by musel zlikvidovat a nebyl by schopen plnit vyživovací povinnost. Lhůta 30 dnů, která byla žalobci stanovena výjezdním příkazem, je naprosto neadekvátní.
13. S ohledem na uvedené žalobce shrnul, že napadeným rozhodnutím žalovaného je nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nejbližších rodinných příslušníků, kteří jsou občané České republiky. Rozhodnutí brání žalobci do budoucna ve styku s nezletilými a je v rozporu s právem žalobce na spravedlivý soudní proces. Žalovaný porušil základní zásady správního řízení. Podle ust. § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. V daném případě základní práva žalobce a jeho rodinných příslušníků nerespektoval.

14. Postupem správního orgánu došlo i k porušení zásady dle § 2 odst. 4, tj. aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce předpokládá, že nemůže být ve veřejném zájmu, aby mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu s ohledem na shora uvedené okolnosti.
15. Bylo povinností žalovaného dbát, aby nikomu nevznikla zbytečná újma, k čemuž důsledkem vadného postupu správních orgánů došlo. Napadené rozhodnutí důsledku znamená definitivní přerušování rodinných vazeb. Držka, která je občanem České republiky má právo realizovat rodinný život společně se svým druhem -budoucím manželem na území České republiky. Žalobce se na zemi České republiky dávno asimiloval, ovládá český jazyk, má zde přátele, kteří jsou občany České republiky.
16. Žalobce dále dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Dle žalobce neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho soukromého života, k tomu žalobce poukázal na rozsudek ESLP ve věci Boultif vs. Švýcarsko, Report of Judgments and Decisions 2002-IV, body 39,41 a 46), s tím, že zde musí být skutečně naléhavá potřeba, která by ospravedlnila zásah státu do soukromého a rodinného života.
18. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu. Viz nálezy Ústavního soudu (III. ÚS 153/97,Pl. ÚS 25/97).
19. V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhla její zamítnutí.
20. K žalobní námitce týkající se duplicitního trestání žalobce, žalovaná odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I ÚS 945/20 s tím, že správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a soudní řízení ve věci trestní jsou dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou posuzované věci; o duplicitní trestání zde nejde.
21. K námitce, že žalobci nebylo umožněno prokázat existenci trvalého partnerského vztahu, žalovaná uvedla, že existenci partnerského vztahu žalobce nepochybněovala. Pouze na základě dokladů, které žalobce v řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území dokládal, zpochybnila délku trvání tohoto vztahu. Partnerský vztah žalobce není podle závěrů žalované důvodem, který by mohl způsobit nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Co se týče námitek spočívajících v porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu žalovaná uvedla, že v podané žalobě není uvedena konkrétní argumentace, o niž žalobce svá tvrzení opírá. V tomto smyslu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35. V podrobnostech pak žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. Žalobce v reakci na vyjádření žalované uvedl, že na podané žalobě trvá. Je zjevné, že žalovaná i s odstupem času zpochybňuje délku partnerského vztahu žalobce s družkou. Žalovaná tvrdí, že partnerský vztah není důvodem, který by mohl způsobit nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce naopak tvrdí, že existence trvalého rodinného vztahu s družkou na území České republiky, vazba ke třem nezletilým dětem, vazby pracovní (neustále prosperující podnikatelská činnost) i vazby majetkové, které má žalobce na území mají zásadní vliv na posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Družka žalobce pravidelně žalobce navštěvuje ve vazební věznici, je s ním v intenzivním telefonickém i písemném kontaktu, trvale bydlí v nemovitosti, jež je ve vlastnictví žalobce, očekává propuštění žalobce z výkonu trestu a jeho návrat do domácnosti. Družka společně se žalobcem plánují realizaci rodinného soužití na území České republiky, kterou družka odmítá opustit.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. V rámci ústního jednání zástupce žalobce vznesl požadavek na přítomnost žalobce s tím, že žalobce navrhuje, aby byl ve věci jako účastník vyslechnut. Městský soud návrhu nevyhověl, účastnického výsledku žalobce k objasnění skutkového stavu není třeba, ústní jednání bylo možno konat i v nepřítomnosti žalobce a práva žalobce byla dostatečně chráněna přítomným právním zástupcem.
26. Podle § 871 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí), *Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
27. Městský soud přezkoumal obsah předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích, vyšel ze zjištění, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 3 T 99/2017, uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let.
28. Tohoto jednání se žalobce dopustil jednáním popsáním ve výroku rozsudku, které spočívalo v tom, že od blíže nezjištěné doby nejméně od roku 2002 do 22. 6. 2016, kdy byl podruhé vykázán polici z místa bydliště, vyjma šesti měsíců od 28. 11. 2014, kdy byl z místa bydliště vykázán poprvé, ve svém rodinném domě v Praze 10, kde bydlel společně se svou manželkou T. a se svými nezletilými dětmi, svoji manželku fyzicky psychicky týral, a to tím způsobem, že v ní svým jednáním úmyslně probouzel pocity méněcennosti, snižovaly její lidskou důstojnost a sebevědomí, a to i na veřejnosti, kdy jí vyčítal, že vše dělá špatně, v přítomnosti jejích tří nezletilých dětí jí vulgárně nadával, urážel a ponižoval, přičemž vulgarita nadávek vůči poškozené se časem stupňovala a zabíhal i do sexuální oblasti.
29. Žalobce dále jak svoji manželku, tak nezletilé děti napadal fyzicky, manželku v několika případech napadal údery dlaní do obličeje, strkal do ní, opakovaně ji napadl ranou pěstí a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nezletilé děti v blíže nezjištěném počtu případů nepřiměřeně bil. Svému synovi způsobil hematomy po celém těle oba syny i dceru vystavoval opakovaně psychickému a fyzickému násilí vůči jejich matce, což mělo závažný dopad na psychický stav dětí i na jejich psychosociální vývoj.

30. K odvolání státní zástupkyně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2018, sp. zn. 9 To 347/2018 při nezměněném výroku o vině bylo změněno rozhodnutí o uloženém trestu a žalobce byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.
31. Se žalobcem bylo dne 20. 3. 2019 zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu.
32. K dotazu správního orgánu prvního stupně dne 25. 3. 2019 sdělil Úřad městské části Praha 22, že žalobce ve společné domácnosti s nezletilými dětmi a jejich matkou nežije. Děti byly svěřeny do péče matky a žalobci bylo stanoveno výživné, které platí nepravidelně. Matka dětí dům na adrese X neužívá, dle sdělení matky dětí otec - žalobce v kontaktu s dětmi není.
33. Dne 19. 11. 2019 byla vyslechnuta bývalá manželka žalobce, matka nezletilých dětí, která uvedla, že se žalobcem není v kontaktu, naposledy jej viděla v březnu roku 2019, občas ji bývalý manžel kontaktuje s tím, že se chce vidět s dětmi, výživné žalobce pravidelně platí a na výživném dluhy nemá. Starší syn má k otci spíše vztah negativní, mladší dvojčata se na otce příliš neptají, svědkyně uvedla, že k němu pravděpodobně žádnou vazbu vytvořenu nemají. V e- mailu ze dne 10. 2. 2020 matka uvedla, že dětem v kontaktu se žalobcem bránit nechce, musí však jít o kontakt, který bude pro děti přínosem.
34. Žalobce v průběhu řízení, v rámci vyjádření k podkladům řízení uvedl, že dne 14. 10. 2020 podal návrh na zahájení řízení o úpravě styku k nezletilým dětem. Žalobce uvedl, že usiluje o umožnění pravidelného styku s dětmi, které má rád a bojí se, aby nedošlo k odcizení a přerušení rodinných vazeb. Dále v tomto vyjádření uvedl, že na území České republiky žije s družkou K. H., která jej pravidelně navštěvuje ve věznici a je s ním v telefonickém i písemném denním styku. Žalobce uvedl, že v České republice pobývá dlouhodobě, má zde vazbu ke své družce, vazby k nezletilým dětem, vazby pracovní i přátelské, jeho matka v říjnu roku 2020 zemřela a v zemi původu tak již nemá žádné vazby.
35. Podáním ze dne 11. 11. 2020 žalobce doplnil předchozí tvrzení předložením listinných důkazů a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 2. 11. 2020, č. j. 41P 46/2020-23, z něhož vyplývá, že žalobce podal návrh na úpravu styku s nezletilými dětmi a čestným prohlášením družky K. H.
36. Družka žalobce v čestném prohlášení uvedla, že se žalobcem žije ve společné domácnosti od září roku 2019. Jelikož žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody, každý den si telefonují, dopisují si, chodí žalobce navštěvovat. Vzájemný vztah označila za hluboký a láskyplný s tím, že na žalobci je citově, morálně i ekonomicky závislá. Oba si přejí realizovat rodinný život na území České republiky.
37. Po provedeném řízení vydal správní orgán prvního stupně dne 10. 5. 2021 rozhodnutí, jímž povolení žalobce k trvalému pobytu zrušil.
38. Co se týče soukromého života žalobce, vyšel správní orgán ze zjištění, že žalobce získal povolení k pobytu dne 4. 9. 2000 za účelem sloučení s občanem České republiky, konkrétně se svojí bývalou manželkou T. Z manželství se narodily, tři děti. Manželství

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo rozvedeno ke dni 17. 12. 2018, děti byly svěřeny do péče matky, žalobci byla stanovena vyživovací povinnost.

39. Správní orgán vyšel z odůvodnění rozsudku ve věci úpravy výchovy a výživy nezletilých dětí, v němž bylo uvedeno, že děti byly opakovaně svědky fyzického napadání matky otcem. U nejstaršího syna bylo zjištěno, že vyrůstá v patologickém rodinném prostředí zatíženém domácím násilím směřovaným i vůči jeho osobě. V rámci emočního vývoje u něj byl zaznamenán významně nezralý projev s poškozeným sebeobrazem, znatelná absence adekvátní otcovské figury, snížení dostupnosti figury mateřské, jeho vztah k druhým je poznamenán obavou a pocitem nebezpečí. U mladších dvojčat byl zaznamenán úzkostný profil, nižší sebehodnocení a absence adekvátní otcovské figury, avšak ani u jednoho z dvojčat nebyla zaznamenána depresivní symptomatika.
40. Správní orgán dovodil, že zrušením povolení k trvalému pobytu nemůže nepřiměřeným způsobem zasáhnout do soukromého ani rodinného života žalobce. Žalobce se dlouhodobě dopouštěl násilí na svých nejbližších rodinných příslušnících, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016 s tím, že žalobce si jako cizinec měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců.
41. Pokud jde o soužití s družkou, správní orgán vyšel ze zjištění, že ta ve svém prohlášení uvedla, že v rodinném domě ve společné domácnosti se žalobcem žije od měsíce září 2019. Správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo se žalobcem zahájeno v březnu 2019, o existenci družky žalobce zpravil správní úřad až ve vyjádření z měsíce listopadu 2020 tedy více jak 1 a půl roku po zahájení správního řízení. Správní orgán proto tvrzení žalobce označil za účelové. Z tohoto důvodu také nerealizoval navrhovaný výsledek družky žalobce.
42. Dále nebyli zjištěni žádní další rodinní příslušníci žalobce, kteří by legálně pobývali na území České republiky. Žalobce je veden jako jednatel, respektive společník v celkem čtyřech obchodních firmách, které se zabývají obchodem se sportovními potřebami. S ohledem na šíření epidemie onemocnění SARS –COV1 dovodil správní orgán, že podnikání žalobce je provozováno především prostřednictvím internetu a online obchodů a z tohoto důvodu není přítomnost jeho osoby na území České republiky bezpodmínečně nutná. Bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem nemovitostí na území, zrušením povolení k trvalému pobytu nebude dotčeno vlastnické právo žalobce.
43. Správní orgán uzavřel, že zrušením povolení k trvalému pobytu bude nepochybně do jisté míry zasázeno do soukromého života žalobcem z ekonomického hlediska, to však samo o sobě není důvodem k tomu, aby povolení k pobytu zrušeno nebylo.
44. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, v němž vznesl následující odvláčí námitky:
 - Správní orgán ignoruje postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana EU, neboť žalobce dlouhodobě žije s družkou – občankou ČR.
 - Je zasahováno do práv nezletilých dětí na styk s otcem. Žalobce nad to podal návrh na úpravu styku k nezletilým dětem.
 - Žalobce je na území vázán podnikatelskou činností, která je jediným zdrojem jeho obživy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- Žalobce nemá v zemi původu žádné vazby.
 - Žalobce nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek.
45. V napadeném rozhodnutí žalovaná předně konstatovala, že má za nepochybně splnění prvou podmínku pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.
46. Co se týče navrhovaného výsledku družky, žalovaná uvedla, že ačkoliv bylo řízení zahájeno dne 27. 3. 2019, žalobce se o existenci partnerského vztahu zmínil poprvé až ve vyjádření doloženém v listopadu 2020. Podle čestného prohlášení družky společnou domácnost sdílí od září 2019, avšak žalobce v doplnění odvolání uvedl, že partnerské soužití trvá od 1. 11. 2020. Ve vyjádření žalobce ze dne 3. 1. 2020 je pak uvedeno, že žalobce doufá v obnovení manželského soužití. Žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 16. září 2020 a žalovaná dospěla k závěru, že partnerský vztah žalobce a jeho družky není dlouhodobý a natolik trvalý, aby mohl znamenat nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 324/2011 pak žalovaná konstatovala, že vazby, které si žalobce vytváří po dobu výkonu trestu odnětí svobody, nejsou hodné ochrany.
47. Co se týče námitky, že žalobci v postavení rodinného příslušníka občana EU žalovaná uvedla, že žalobci nebyl zakázán další pobyt na území, neboť mu nebylo uděleno správní vyhoštění, pouze mu bylo odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, v důsledku jeho odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Napadené rozhodnutí pak zcela jistě směřuje k ochraně veřejného pořádku, jehož narušování se žalobce dopouštěl dlouhodobě, a to minimálně v rozmezí let 2002 až 2016.
48. Žalovaná rovněž nepochybnila, že žalobce má na území republiky nezletilé děti, dospěla však k závěru, že odeprání práva na styk žalobce s jeho dětmi v daném případě není relevantním argumentem. Odebráním nejvyššího pobytového oprávnění není žalobci kontakt s nezletilými dětmi upírán.
49. Žalovaná konstatovala, že žalobce svým jednáním sám vyvolal důvod pro zahájení řízení, kdyby se trestných činů nedopustil, důvod pro vydání napadeného rozhodnutí by nebyl dán. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí směřuje k ochraně veřejného pořádku, neboť žalobce se trestné činnosti dopouštěl dlouhodobě a nejednalo se u něj o ojedinělý exces z jinak řádného života.
50. Městský soud předně konstatuje, že obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As

79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

51. Napadené rozhodnutí dostojí všem požadavkům, které jsou z hlediska přezkoumatelnosti jeho odůvodnění a povinnosti vypořádat se s odvolacími námitkami na ně jak zákonem, tak i na něj navazující judikaturou kladený. Řádně byly rovněž vypořádány odvolací námitky žalobce.
52. K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu a tedy porušení zásady dle § 3 správního řádu, podle něhož, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*, městský soud uvádí, že ji rovněž nepokládá za důvodnou.
53. Povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí.
54. Podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
55. Z citovaného § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69).
56. V projednávané věci správní orgány vyšly ze zjištění, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Prvá podmínka vyplývající z § 87l odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců byla splněna. Správní orgány rovněž dovodily, že zrušení povolení k trvalému pobytu nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a za splněnou vzaly i druhou ze zákonných podmínek.
57. O správnosti závěru, že podmínka odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody je splněna není pochyb.
58. Pokud jde o druhou podmínku, přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008-75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Je to:

- povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem);
- délka pobytu cizince v hostitelském státě;
- doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby;
- stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru);
- počet nezletilých dětí a jejich věk;
- rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění);
- rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.);
- imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti);
- věk a zdravotní stav dotčeného cizince

59. V napadeném rozhodnutí žalovaná vypořádala uvedená kritéria způsobem, jemuž nelze ničeho vytknout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

60. Žalovaná správně konstatovala, že trestná činnost žalobce vykazuje vyšší míru závažnosti, jednalo se o dlouhodobé protiprávní jednání žalobce, nikoliv o ojedinělý exces. Fyzické a psychické násilí, kterého se žalobce dopouštěl vůči své bývalé manželce a svým nezletilým dětem, se vyznačovalo značnou mírou intenzity, brutality, a jak vyplývá ze zprávy pedagogického zařízení, žalobcovo chování mělo závažný dopad na psychický stav a psychosociální vývoj dětí.
61. Co se týče délky pobytu žalobce v České republice, tento pobyt je dlouhodobý, žalobce získal povolení k trvalému pobytu, za účelem soužití s občanem Evropské unie již v roce 2000 a je nepochybné, že značnou část svého dospělého života v České republice prožil. K tomu žalovaná nicméně konstatovala, že žalobce se nachází v produktivním věku a nejsou známy žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že se nebude moci v zemi původu pracovně uplatnit.
62. Žalovaná se výslovně nezabývala dobou, která uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování žalobce v průběhu této doby, z obsahu spisového materiálu však nepochybně vyplývá, že řízení bylo zahájeno ihned po odsouzení žalobce, přičemž v době vydání rozhodnutí (a i v současné době) je žalobce stále ve výkonu trestu odnětí svobody. V projednávané věci nehraje uvedené kritérium proto žádnou roli.
63. Pokud jde o rodinnou situaci žalobce, žalovaná se správně vypořádala s tvrzením žalobce týkajícím se jeho vztahu k družce K. H. Lze do jisté míry vytknout správnímu orgánu prvního stupně, že bez dalších skutkových zjištění označil tvrzení žalobce za účelová. Žalovaná nicméně správně konstatovala, že vyjádření žalobce si vzájemně odporují, pokud jde o trvání partnerského soužití, současně učinila správný závěr o tom, že žalobce vztah s družkou skutečně udržuje, družka jej navštěvuje ve výkonu trestu odnětí svobody a bydlí v nemovitosti žalobce. Správně však konstatovala, že v době výkonu trestu odnětí svobody si se žalobcem nevytváří vazby na území, které by mohly být hodné ochrany. Žalovaná uzavřela, že se nejedná o skutečnost, která může způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
64. Se závěry žalované se ztotožňuje i městský soud, který rovněž uvěřil žalobcově tvrzení, doloženém čestným prohlášením družky, o trvání družského vztahu, nicméně konstatuje, že pokud byl družský poměr a sdílení společné domácnosti byl navázán od září 2019, nelze ke dni rozhodnutí žalované, pokládat tento vztah za dlouhodobý a natolik hluboký, že by sám osobě představoval překážku vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
65. Z uvedeného důvodu soud nevyhověl návrhu na doplnění dokazování výsledkem družky žalobce a má za to, že ani žalovaná nepochybila, pokud tento důkaz neprovedla.
66. K efektivnosti rodinného života žalobce lze v projednávané věci přihlížet je stěží. Družský vztah nemá dlouhého trvání, vztahy s bývalou manželkou lze označit za rozvrácené. Děti si ze soužití s žalobcem odnesly psychické následky. Pokud žalobce začal usilovat o úpravu styku s nezletilými mladšími dětmi, nejde o okolnost, která by mohla významně ovlivnit úvahy o umožnění dalšího trvalého pobytu žalobce na území, jen s ohledem na možné budoucí zlepšení těchto vztahů. Jak ostatně správně žalovaná uvedl, byl to právě žalobce, kdo svým chováním a to především k dětem své nynější postavení zavinil.
67. Žalovaná nepochybila, ani pokud hodnotila zásah do ekonomického života žalobce. Městský soud se ztotožňuje se závěrem, že žalobce má na území svůj majetek a dlouhodobě

zde podniká, zrušení trvalého pobytu však pro podnikání žalobce nemusí být nutně likvidační, žalobce může v obchodní činnosti pokračovat. Rovněž vlastnická práva žalobce k nemovitosti zůstanou nedotčena.

68. Co se týče dalších vazeb na Českou republiku, žalobce žádné podstatné okolnosti neuvádí a z šetření správních úřadů tyto nevyplynuly. Je zřejmé, že si žalobce za dlouhou dobu pobytu na území republiky nepochybně nějaké vazby vytvořil, v řízení však nevyplynuly žádné skutečnosti, které by byly pro posouzení věci relevantní.
69. Žalovaná rovněž správně konstatovala, že žalobce je v produktivním věku, o jeho zdravotním stavu není známo nic bližšího, lze uzavřít, že uvedená kritéria nejsou významná, obdobně, jako migrační pozadí žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
71. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. září 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu